

regnes til dem, der kun kunne forandres ved Lov, og at det, at de senere ere forandrede ved Igl. Resolution, ikke ubetinget kan medføre, at man kan antage, at de efter Forsatningsforandringen kunne forandres ad administrativt Vej; men ligesaa vist maa han være enig med mig i, at der naturligvis ogsaa optages saadanne Bestemmelser i tidligere Forordninger og Anordninger, som uden Spørgsmaal, ligesom de senere bleve forandrede ved Igl. Resolution, ogsaa efter de nye Forsatningsforhold kunne forandres og saa at sige hver Dag forandres ad administrativt Vej. Spørgsmaalet er kun med Hensyn til hver enkelt Bestemmelse, om den er at henregne under den ene eller den anden Klasse, og jeg har da i nærværende Tilfælde kun kunnet udtale det som min Overbevisning, at det maa henregnes under den sidste Klasse. Dernæst skal jeg med Hensyn til den ærede Landstingsmands øvrige Udtalelser, som berøre specielle Punkter af en saadan Natur, at det kunde være ønskeligt, at de strax blive beslufte, forsaavidt der er Grund dertil, tillade mig endeel Bemærkninger. Den ærede Landstingsmand udtalte sig ogsaa om endeel andre Punkter, hvor han ikke vilde inhævere, at der var Mangler ved den Form, der var brugt i Budgettet. Det er nu meget langt fra, at — og det vilde være høist besynderligt, om — Ministeriet kunde finde noget for sig Ubehageligt i, at der fremhævedes alle saadanne Mangler ved Budgettet, især da man uden Overdrivelse kan sige, at den største Part af de ærede Medlemmer er medskyldig dert, thi det er ikke første Gang, at et Budget er kommet til Landstinget, men det ærede Thing er nu — jeg siger det, uden at jeg mener noget Ondt dermed — grebet af en vis Purisme, der ligesom kommer pludseligt, ligesom naar man paa eengang begynder at see sig for, om man har brugt en aldeles correct Orthographi i en Lov, og Thinget kommer da til Erkjendelse af, at der gives en Mængde Ting, som kunde være sagt bedre og rigtigere, skjøndt man hidtil har ladet det gaa, som det var. Det er naturligt, at det kommer frem, men naar det kommer saa pludseligt uden at være antydnet tidligere, saa faaer man et Billede, som maa bringe dem, der ikke see dybere i Tingene, til

at forse sig ved Tanken om, at et saadant Budget har kunnet gaa igjennem tidligere med Regjeringens, med Folkethingets og ligeledes med Landstingets Samtykke. Det er altsaa blot for at ikke Udenforstaaende skulle faa den Tanke, at der ligger Mere i alt dette, end der i Virkeligheden gjør, at det maa berøres, at der er endeel Mangler, som ere næsten uadskillelige fra ethvert Budget. Forsaavidt der derimod er faldet Antydninger om, at Regjeringen kan vente, og at det er Noget, der bør sættes Priis paa, at faa Understøttelse i Landstinget i visse Henseender, da skal jeg bemærke, at det vistnok er ganske overflødigt at sige, at Regjeringen sandelig har god Grund til med Tak at modtage denne som enhver Understøttelse, der kan gives den. Hvad nu angaar de enkelte Forslag, saa høre de aldeles ind under den Kategori, jeg før nævnte. Jeg finder dem forsaavidt begrundede, og de være Vidnesbyrd om, at den ærede Forslagsstiller har sat sig dybere ind i de forviklede Forhold, som de angaa; men det er ikke ganske sikkert, at de foreslaaede Forandringer ville være fuldkommen correcte. Hvad det første Forslag angaar, da troer jeg, at det er fuldkommen berettiget. Jeg troer vel, at det kan forsvares, at det er opført som her, men paa den anden Side er den Betragtning fuldkommen berettiget, at Beløbene bør opføres saaledes, som i Undringsforslaget antydtes. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 og tildeels med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 komme vi ind paa den ulykkelige Lov af 12te Jannar 1858, og den ærede Landstingsmand har havt Leilighed til at faa et lille Begreb om de Lidelser, som ogsaa Ministeriet har maattet have deraf. Nu gaaer det jo vel ofte saaledes, at de Børn, som man har meest Lidelse og Sorg af, ere En netop de kjæreste; men dette er dog paa ingen Maade Tilfældet med denne Lov; det maa jeg bestemt forvare mig imod. Det er langtfra, at jeg er blind for Manglerne ved Loven, og det er kommet frem allerede før Antagelsen af den, men jeg troer ikke, at de Forslag, der her ere gjorte, ville være fuldkommen correcte, og jeg vil bede den ærede Landstingsmand lægge Mærke til, om der dog ikke her ialtsald maatte gjøres en Adskillelse.